USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci žalobce: **F. O.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy,** se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2023, č. j. 19 A 7/2023 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2023, č. j. KRPA-372749-26/ČJ-2022-000022-MIG. Tímto rozhodnutím žalovaná prodloužila dobu trvání zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovenou jejím rozhodnutím ze dne 20. 11. 2022, č. j. KRPA-372749-15/ČJ-2022-000022-MIG, o dalších 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, a to podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Městský soud z obsahu správního spisu zjistil, že Policie České republiky zadržela žalobce dne 19. 11. 2022. Žalobce, státní příslušník Maroka, při výslechu dne 20. 11. 2022 uvedl, že opustil vlast dne 17. 9. 2022 a cestovní doklad nechal v Turecku. Na území České republiky přicestoval nelegálně za pomoci převaděčů, avšak jeho cílem byla Itálie nebo Rakousko, a to z ekonomických důvodů. Žalobce se nechce vrátit do země původu,

nedisponuje žádným pobytovým oprávněním a v žádném státě dosud nežádal o azyl. Rozhodnutím ze dne 20. 11. 2022, č. j. č. j. KRPA-372749-13/ČJ-2022-000022-MIG, rozhodla žalovaná o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 12. 2022. Současně bylo rozhodnuto o zajištění žalobce na dobu 90 dnů podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (viz odst. [1] výše). Dne 2. 12. 2022 zaslalo Ředitelství služby cizinecké policie Velvyslanectví Maroka dokumenty potřebné pro ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu. Dne 9. 2. 2023 Ředitelství služby cizinecké policie kontaktovalo Velvyslanectví Maroka s dotazem ohledně stavu ověřování totožnosti žalobce, načež mu bylo sděleno, že odpověď příslušných marockých orgánů dosud nedorazila, přičemž jedině Velvyslanectví Maroka může ověřit totožnost žalobce a vystavit mu náhradní cestovní doklad. Žalovaná disponovala ze své úřední činnosti informacemi o tom, že od začátku roku 2022 byla velvyslanectvím ověřena totožnost státních příslušníků Maroka v 8 ze 105 případů, přičemž v 5 případech bylo realizováno správní vyhoštění. Ze zkušeností Ředitelství služby cizinecké policie je minimální doba pro ověření totožnosti delší než 90 dnů a vydání náhradního dokladu trvá dalších 14 dnů, následná realizace správního vyhoštění může trvat až jeden měsíc. S ohledem na tyto skutečnosti nebylo dle žalované možné realizovat správní vyhoštění ve lhůtě pro zajištění, tedy do 16. 2. 2023, pročež bylo nutné rozhodnout o prodloužení stávajícího zajištění.

[3] Při vlastním posouzení věci odkázal městský soud na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž nesmí délka zajištění přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Městský soud přezkoumal, zda bylo zajištění cizince oprávněné, zda policie postupovala v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů a zda zajištění cizince směřovalo k jeho primárnímu cíli. Konstatoval, že dle obsahu správního spisu byly řádně činěny úkony směřující k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu, přičemž se čekalo na reakci ze strany marockých úřadů. Délka doby nezbytné k zajištění potřebných úkonů nebyla v době vydání rozhodnutí žalované postavena najisto a žalovaná ji nemohla ovlivnit. Ze spisového materiálu nevyplývá překážka, která by bránila realizaci vyhoštění žalobce, ani nic nenasvědčuje tomu, že by marocké orgány ignorovaly žádost policie o součinnost. Aktuální rozhodovací praxe soudů přitom akceptuje závěr o reálnosti správního vyhoštění cizinců pocházejících z Marockého království i při nutnosti ověřit jejich totožnost. Městský soud proto dospěl k závěru, že je dán předpoklad realizovatelnosti správního vyhoštění. S tvrzením žalobce, že správní orgány nepostupovaly v řízení aktivně a svědomitě, městský soud nesouhlasil, a to s ohledem na jejich veškeré výše popsané kroky. Žalobce nadto nekonkretizoval, v čem mělo pochybení správních orgánů spočívat, přičemž sám záměrně ztížil realizaci správního vyhoštění tím, že vstoupil na území České republiky neoprávněně a bez příslušných dokladů. Městský soud tak dospěl k závěru, že i po uplynutí původní lhůty trvají důvody zajištění.

[4] Městský soud dále uvedl, že v případě žalobce nebylo na místě využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť jejich využití se váže na předpoklad, že cizinec bude schopen a ochoten plnit povinnosti vyplývající z těchto zvláštních opatření, že bude spolupracovat se státními orgány a že jejich uložením nebude ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. To není případ žalobce, z jehož výpovědi vyplývá,

že se do země původu nehodlá vrátit a setrvává na svém záměru pokračovat z ekonomických důvodů do Itálie či do Rakouska. Žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné usoudit, že by mírnější opatření byla v jeho případě realizovatelná.

[5] Dobu, o kterou žalovaná prodloužila zajištění žalobce, shledal městský soud přiměřenou, a to s ohledem na úkony, které bylo třeba učinit pro zajištění realizace správního vyhoštění, a na okolnosti ověřování totožnosti žalobce. Žalobce ostatně neuvedl, co konkrétně žalovaná opomněla zohlednit.

[6] K obecným žalobním tvrzením o porušení ustanovení správního řádu, Listiny základních práv a svobod a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv městský soud konstatoval, že neshledal žádné porušení správního řádu ani základních práv žalobce, které by mělo negativní vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel má za to, že městský soud nesprávně vyhodnotil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, která nepopsala dostatečně konkrétní kroky činěné za účelem realizace správního vyhoštění a stanovením doby prodloužení zajištění o 90 dnů překročila meze správního uvážení. Z obsahu rozhodnutí žalované není ani zřejmé, že by se zabývala důvody prodloužení zajištění, prokázala je, uvedla, že trvají, a podrobně je popsala. Nadto není rozhodnutí žalované individualizované. Žalovaná vycházela z týchž informací jako při vydání původního rozhodnutí o zajištění stěžovatele. Dále stěžovatel uvádí, že je nezbytné, aby žalovaná na základě svých zkušeností kvalifikovaně vyhodnotila, jaké úkony bude nutné učinit pro realizaci správního vyhoštění konkrétní osoby. V odůvodnění rozhodnutí měla žalovaná upřesnit svůj odhad doby nutné pro provedení jednotlivých úkonů, nikoli se omezit na paušální odhad. K tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021 - 32.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[10] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem (4) půjde především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě

pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[11] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ani jedna z výše popsaných situací v nyní projednávané věci nenastala.

[12] Stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku kasační soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel (zastoupen právním profesionálem) ostatně sám k přijatelnosti kasační stížnosti ničeho neuvádí, ačkoliv je v jeho zájmu, aby odůvodnil, proč je v jeho případě kasační stížnost přijatelná a zdejší soud by se jí měl věcně zabývat. Nejvyšší správní soud nicméně posuzuje otázku přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech stanovených v § 104a odst. 1 s. ř. s. z úřední povinnosti, tedy i v případech, v nichž stěžovatel k přijatelnosti nic určitého neuvede, jako je tomu právě v této věci.

[13] Z obsahu kasační stížnosti lze věcně uchopit argument, že městský soud nesprávně posoudil namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, neboť (i) z jeho obsahu není zřejmé, že se žalovaná zabývala důvody prodloužení zajištění, které by prokázala, uvedla, že trvají, a podrobně je popsala a (ii) v odůvodnění rozhodnutí žalovaná neupřesnila, jak dlouho bude trvat realizace jednotlivých úkonů nezbytných k realizaci správního vyhoštění.

[14] Pokud jde o argument stěžovatele ad (ii), je třeba upozornit, že kasační stížnost je v této části doslovným přepisem textu žaloby (který je výňatkem z textu stěžovatelem odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 21/2021 - 32), přičemž se stěžovatel nikterak nevymezuje proti argumentaci městského soudu; pouze bez dalšího uvádí, že je nadále přesvědčen, že žalovaná nedostála svým povinnostem. Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Platí tedy, že „*aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně souvisící nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu.*“ (usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.). Protože stěžovatel v daném ohledu nijak nepolemizuje s rozhodovacími důvody městského soudu, nemůže Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených jeho argumentaci věcně vypořádat. Tvrzení stěžovatele tak nelze pro jeho naprostou obecnost a neuchopitelnost považovat za kasační námitku.

[15] Jedinou věcně projednatelnou kasační námitkou tak zůstává tvrzení, že městský soud nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, která se dostatečně nezabývala *důvody prodloužení zajištění*.

[16] Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-72, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze absenci důvodů, na nichž stojí *ratio decidendi* soudu. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje dané rozhodnutí přezkoumat. Tyto závěry jsou plně aplikovatelné rovněž na rozhodnutí správních orgánů.

[17] Z odůvodnění rozhodnutí žalované vyplývá, že se podrobně zabývala existencí důvodů prodloužení trvání zajištění stěžovatele na str. 3–7 svého rozhodnutí. S ohledem na předchozí chování stěžovatele (nelegální pobyt a plánovaná cesta do Itálie či Rakouska) a snahu o zajištění účelu správního vyhoštění dospěla žalovaná k závěru, že po uplynutí původní lhůty stále trvají důvody zajištění stěžovatele, neboť v opačném případě by z jeho strany hrozilo maření nebo ztěžování realizace správního vyhoštění, jíž je možné dosáhnout ještě v průběhu trvání zajištění. Žalovaná popsala, jaké úkony je třeba učinit, aby mohlo dojít k realizaci správního vyhoštění stěžovatele; konkrétně uvedla, že je nezbytné, aby marocké velvyslanectví ověřilo totožnost stěžovatele a vydalo náhradní cestovní doklad, a popsala, jaké kroky je třeba podniknout pro následnou realizaci správního vyhoštění (zajištění letenek, policejní eskorty, ubytování, zajištění povolení tranzitu aj.); rovněž uvedla dobu, ve které jsou tyto úkony běžně realizovány (viz str. 6 jejího rozhodnutí). Stěžovatel sice tvrdí, že odůvodnění rozhodnutí žalované není dostatečně individualizované, avšak, jak správně uvedl městský soud, ve správním řízení ani v žalobě netvrdil nic, co by činilo jeho situaci odlišnou od situace jiných státních příslušníků Marockého království.

[18] Lze proto konstatovat, že rozhodnutí žalované je plně v souladu s judikatorními závěry uvedenými výše v odst. [16] tohoto usnesení, neboť z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, jaký skutkový stav vzala žalovaná za rozhodný, jakým způsobem postupovala při posuzování rozhodných skutečností a o jaké důvody opřela své závěry o nutnosti prodloužení zajištění stěžovatele; její úvahy jsou srozumitelné, logické a vnitřně konzistentní. Lze jen připomenout, že pouhý nesouhlas stěžovatele se způsobem, jakým žalovaná věcně posoudila některou z nastolených otázek, neznamená v žádném případě nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí. Městský soud tedy nepochybil, jestliže vyhodnotil odůvodnění rozhodnutí žalované jako přezkoumatelné.

[19] Je tedy zřejmé, že v projednávané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, či byla řešena rozdílně. Rovněž Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní

odklon. Městský soud se nedopustil ani pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[20] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované pak náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Náhrada náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti tak nebyla přiznána žádnému z účastníků.

[22] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 5. 2023, č. j. 3 Azs 36/2023 - 26, ustanovil stěžovateli zástupcem v řízení o kasační stížnosti advokáta Mgr. Ladislava Bártu. Ze spisu vyplývá, že ustanovenému zástupci náleží odměna za jeden úkon právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“]. Za tento úkon právní služby mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 téhož předpisu ve výši 3 100 Kč. K úkonu právní služby se přiznává náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Odměna advokáta za zastupování v řízení o kasační stížnosti tak činí 3 400 Kč. Daň z přidané hodnoty netvoří součást nákladů, neboť zástupce stěžovatele nedoložil, že je jejím plátcem (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu). Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. prosince 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu